

Ci

START

Poviedky

Teraz ti prečítam krátky príbeh. Je o chlapčekovi Ľubkovi a jeho novom autíčku. Dávaj dobrý pozor. Vždy, keď prečítam slovo autíčko, nakresli k autíčku jednu čiarku.

Sedíme vedľa dieťaťa a čítame tak, aby zároveň malo dieťa dostatok priestoru na dokresľovanie. Po dočítaní spolu s dieťaťom zrátame, či nakreslilo správny počet čiarok. Obdobne postupujeme pri ďalšej poviedke.

Autíčko

Ľubko dostal k narodeninám krásne červené autíčko. Bol naň veľmi hrdý a rád sa s ním hral. Autíčko sa páčilo aj všetkým jeho kamarátom.

Raz sa Ľubko hral na dvore aj s ostatnými deťmi. Pri hre na svoje autíčko celkom zabudol. Keď odchádzal domov, začal ho hľadať. Ale autíčko nikde nebolo. „Nevideli ste moje autíčko?“ pýtal sa detí. Ale nikto Ľubkovo autíčko nevidel. Ľubko sa smutný vrátil domov. „Stratil som svoje autíčko,” hovorí mamičke. „Tu je tvoje autíčko, Ľubko,” hovorí mama. „Našla ho babka, keď išla domov z obchodu. Volala na teba, ale pri hre si ju nepočúval.” Ľubko bol rád, že babka autíčko našla a odvtedy si dával na svoje hračky väčší pozor.

Šteniatko

Hanka išla s mamičkou domov. Na lavičke v parku sedela ich suseda, teta Eva. Okolo nej behalo maličké šteniatko a jeho psia mamička Ajka. „Jéj, to je krásne šteniatko!” zvolala Hanka a už beží k šteniatku. „Teta Evička, môžem ho pohladkať?” „Pravdaže, môžeš, Hanička,” odpovedala teta. Hanka pohladkala šteniatko a zobrala ho na ruky. Šteniatko bolo malé, prítulné a malo kučeravú bielu srsť. „Mamička, keby mi teta dala šteniatko, môžeme si ho zobrať domov?” spýtala sa Hanka mamy. Ale teta hneď pokrútila hlavou: „Nemôžem, Hanička, už som ho sľúbila mojej vnučke. Prídu si poň v sobotu.” Hanka zosmutnela. „To je škoda. Tak veľmi by som si želala mať šteniatko.” Hanka a jej mama sa rozlúčili s tetou a išli domov. Už v predsieni počula Hanka ockov hlas a tenké psie zabrechanie. Vbehla do izby a ocko jej podáva malé kučeravé šteniatko, také isté, ako mala teta Evička, len celé čierne. „Hanka, s mamičkou sme vedeli, ako veľmi túžiš po psíkovi. Keďže Ajka mala dve šteniatka, jedno sme od tety Evy vypýtali pre teba.”

S, Š – sluchové rozlišovanie

Pozri sa, tu sú dva obrázky. Na jednom je had. Had syčí SSS. Znovu zopakujem SSS. Teraz krátko S. Akú hlásku počujeme? Počujeme hlásku S.

Na druhom obrázku je nakreslený vlak. Vlak robí ŠŠŠ. Taktiež ti to zopakujem ŠŠŠ. A teraz krátko Š. Akú hlásku počujeme? Počujeme hlásku Š.

Had syčí – SSS. Vlak robí – ŠŠŠ.

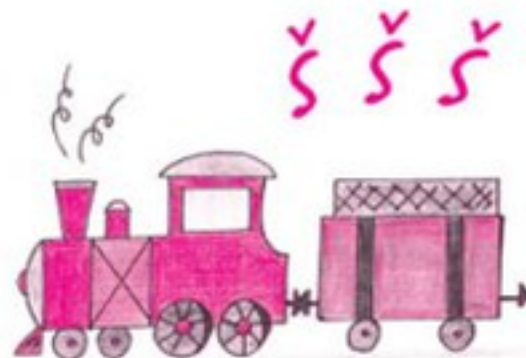
Teraz budem hovoriť vždy niektorú z týchto hlások. Ty budeš dobre počúvať. Keď poviem S, ukážeš hada. Keď poviem Š, ukážeš vlak. Dávaj dobrý pozor: S, Š, Š,... (rôzne striedame hlásky S a Š).

Dobre. A teraz prejdeme na slabiky. Taktiež dávaj dobrý pozor: ŠA, SI, SO, ŠE, IS, UŠ, OŠ, US, ... , EŠI, USU, ASE, ... (rôzne striedame slabikové spojenia s hláskami S a Š).

Dieťa len počúva a sluchovo rozlišuje a priraduje. Zatiaľ ešte nič nevyslovuje. Cvičíme tak dlho, dokým dieťa aspoň v 80 % príkladov správne zvládne sluchové rozlišovanie (bez odzovania z pier). Postupne prechádzame na slabiky a na slová - najprv s hláskou S alebo Š na začiatku, potom na konci, potom uprostred. Nezaradujeme slová, kde je viac sykaviek v jednom slove (napr. sušienka, časopis, ...). K sluchovému rozlišovaniu slov máme cvičenie na ďalšej strane. Zoznačiatku nácviku sluchového rozlišovania zvyrazňujeme výslovnosť hlások S a Š (aj v slabikách a slovách), dokým to dieťa nezvláda bez problémov. Jasná a zreteľná artikulácia je vždy samozrejmosťou. Dieťa stále LEN sluchovo rozlišuje.

Ak dieťa sykavky síce vyslovuje, ale nesprávnym spôsobom, napr. „uteká“ mu jazyček medzi zuby, zaradíme následne do porovnávania chybné vyslovované hlásky, napr. S a správne vyslovovanú tú istú hlásku: hlásku vyslovujeme rôzne striedavo chybným spôsobom (tak ako dieťa) a správnym spôsobom. Dieťa určuje, kedy sme ju vyslovili správne a kedy chybné. Dieťa sa tak naučí rozlišovať medzi správnou a chybnou výslovnosťou. Príklad: „Zoberieme si obrázok s hadom. Ako sme si hovorili, že had syčí? SSS. Počujeme hlásku S. Teraz budeme pracovať len s týmto obrázkom, teda s hláskou S. Ty budeš dávať pozor a počúvať, kedy hlásku S vyslovím správne a kedy nesprávne. Dávaj dobrý pozor, ja ťa určite budem chcieť pomýliť.“ Môže to byť formou súťaže. „Ak správne určíš, je to bod pre teba. Ak určíš nesprávne, čiže ak ja ťa pomýlim, je to bod pre mňa. Uvidíme, kto vyhrá.“ Ďalší postup je rovnaký, ako pri porovnávaní S a Š. Nezabúdame, že do porovnávania zaradíme aj slabiky, aj slová. Potom pokračujeme týmto spôsobom s hláskou Š.

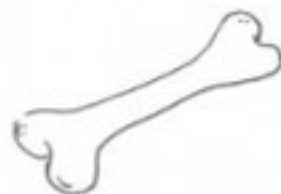
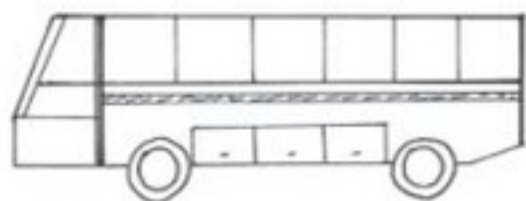
Ak dieťa hlásku S alebo Š nahrádza inou hláskou, je vhodné zaradiť aj túto do sluchového rozlišovania. V takomto prípade si vytvoríme spolu s dieťaťom ďalší vhodný materiál na precvičovanie (symbolickú kartičku a obrázky).

S – precvičovanie a lokalizácia hlásky v slove

Striga si vyšla zalietaf na metle. Letí nad všelijakými vecami a zvieratami. Pomenuj ich, porozmýšľaj, kde v názve sa hláska **S** nachádza – na začiatku, v strede alebo na konci slova. Keď sa nachádza na začiatku slova, pripoj čiarou obrázok k začiatku striginej metly, keď v strede slova, pripoj obrázok čiarou k striginým topánkam, a keď na konci slova, tak ku koncu metly.

Mladšie deti len vymenujú, nad čím všetkým striga letí. Predškólakom aj starším deťom, ktoré majú problémy s určením lokalizácie hlásky v slove, je potrebné pomôcť najmä zvýraznenou výslovnosťou hlásky **S** (napr. ssslon, passsta, ...).

Lacko a líška

V malej žil Lacko. Lacko v uvidel . Tiekli jej veľké „Čo sa ti stalo, , keď plačeš?“ opýtal sa jej. „Moja malá Eliška nie je doma. Asi v zablúdila,“ odpovedala mu. „Neplač, , ja ti pomôžem malú Elišku nájsť,“ povedal . A tak spolu hľadali. Na sedela . „Nevidela si malú ?“ opýtali sa jej. „Nevidela,“ odpovedala . Ani , ani , ani a ani – nikto nevidel malú Elišku. Nakoniec ju našli u víly Olinky na oslave, kde jej pomáhala piecť slivkové .